

52. seminář ASTROTHEOLOGIE - Ing. Jaroslav Popelka

Tři fáze duchovní cesty Duch. symbolika Jana Křtitele Esence pravé meditace, stupňování prožitku Jáství.

(Dům techniky Ostrava-Mar. Hory dne 7.6.2008)

Na posledním semináři byla řečena důležitá věc, týkající se významnosti mysli. Lidé, kteří se ve svém životě začnou zabírat tzv. duchovními věcmi, se neustále setkávají s tím, že dochází k podceňování mysli na duchovní cestě. Říkal jsem, že když se použije slovo mysl, není to pouze záležitost mozku, ale člověk má dvě mysli. Jedna mysl souvisí opravdu s mozkem (mozková mysl) a druhá, podstatně větší část mysli je mysl, která se nalézá v naší hrudi (srdeční mysl). Je to právě tato srdeční mysl, pomocí které (pokud něco chceme najít na duchovní cestě) nám bude umožněno něco objevit. Když se řekne anděl, co se vám vybaví? Lidská postava s křídly. Když si tuto postavu představíte, může vás napadnout, když si představíte lidské plíce, že když je zvětšíte a umístíte na záda, vypadali byste jako anděl. Dá se říct, že hrudní (srdeční) mysl jako kdyby souvisela s plícemi. Je to satanská finta, že do lidí bylo vštěpeno, když řekneme mysl a přemýšlení, je to dáváno do spojení s mozkem. Opravdové myšlení ale probíhá v hrudi. Na tomto semináři nejsme jen proto, abychom se něco dozvěděli, co se týká astrologie, ale abychom se hlavně dozvěděli něco, co se týká samotného života. Je zvláštní, že věda jako je astrologie se dostane do bodu, kdy řeší všechno možné jenom ne samotný život. Řešit život znamená řešit něco v nás, v člověku, což je náš Duch. Když hovořím o lidech, mám na mysli větší část lidského pokolení, kteří jsou fascinováni svým tělem a veškerý svůj život staví, budují a odvíjejí od svého fyzického těla a domnívají se, že prožívání života skrze fyzické tělo jim přinese štěstí. Já jim to brát nebudu, protože každý člověk, který se vydá touto cestou, sám jednou na sobě zažije, že to tak není.

Tři fáze duchovní cesty

1. Aspiration

Víte, kdo to byl Jan Křtitel? Jan Křtitel je něco, s čím se musí setkat každý člověk. I vy se jednou musíte stát Janem Křtitelem. Většina lidí se nezaobírá skutečností života a jeho podstatou. Pouze pár jedinců, možná 5% z lidské populace se jednou na své životní dráze dostane k bodu, že začne přemýšlet o tom, jestli v pozadí života není něco hlubšího. Pokud se někdo ve svém životě dostane k bodu, že začne přemýšlet o životě, lidé si to neuvědomují, že se dostali do určitého stavu, který se jmenuje kandidát – aspirant. Každý člověk, který v průběhu svého života ucítí potřebu se zabírat duchovními věcmi, si musí prodělat fázi aspiration, uchazečství, která se projevuje tak, že si začnete kupovat knihy s duchovní tematikou, začnete chodit na nějaké semináře s duchovní tematikou a snažíte se mentálně myšlenkově hledat a ujasnit si, o čem to tzv. duchovno je. Tato fáze je nezbytná, ale je smutné a nebezpečné, že někteří lidé v této fázi aspiration zůstanou po celý svůj život. Tito lidé si budou celý život ujasňovat, co duchovno vlastně je. Budou si neustále kupovat knihy, navštěvovat nějaké přednášky či esoterické festivaly, po určitou dobu je zaujme nějaký duchovní směr, za půl roku tento duch. směr opustí, protože objevili jiný duch. směr a takto budou neustále přebíhat tam a zpět a pořád budou něco hledat jiného. To jsme si myslím prožili všichni a jen pár jedincům se podařilo tuto fázi aspiration překonat (opustit), protože po určité době tohoto duchovního hledání konečně jednoho dne dospěli k bodu, kdy se setkali

s nějakou naukou, filozofií a idejemi, které s plnou intenzitou zasáhli jejich nitro a tito lidé učili, že tato jediná cesta je ta správná a že už ani po jiné cestě nemůžou jít. Je to cesta, kdy lidé ucítí, že se setkali s nějakými idejemi, duchovní naukou, která hovoří o nich samotných a že snaha pochopit podstatu veškerého bytí a života znamená pochopit sám sebe. To se ale podaří málokomu.

2. Žákovství na zkušenou

Jestliže se mezi vámi najdou jedinci, kteří se setkali s tím, že poznali, že opravdová duchovní nauka je ta, která vás nutí se zaobírat sám sebou a když ucítíte někde hluboko ve svém nitru, že hledat tzv. Boha je proces hledání sebe sama, dostali jste se do druhé fáze, která je velmi důležitá a která se nazývá – žák na zkušenou.

Většina lidí se nedostane ani do stavu aspirace - kandidátsví, a pokud se do této fáze někdo dostane, málo kandidátů se dostává do fáze žákovství na zkušenou. **Žákovství na zkušenou spočívá v tom, že začnete ve svém nitru lehce vycit'ovat, že na duchovní cestě se nejedná o nic jiného než o objevení sebe sama.** V této druhé fázi se budete dostávat do kontaktu s různými idejemi, filozofiemi, knihami, ale zde už nejde o to, abyste se dozvěděli něco nového, ale zde se jedná o to, abyste byli pokoušeni. Budou vám předkládány zajímavé nauky, které se budou snažit vtáhnout vás do sebe, na svoji cestu a odlákat vás od Vás samotných, od vašeho Já. To je fáze Jana Křtitele.

Duchovní symbolika Jana Křtitele:

Co dělal Jan Křtitel? Neustále prorokoval a hlásal příchod Ježíše Krista a s naprostou jistotou tvrdil, že přijde někdo, komu nebude schopen rozvázat ani tkaničky od bot. Když se objevil tento Mesiáš, první, co udělal a co Ježíš chtěl, když začal počátek jeho učitelského působení, když přišel za Janem Křtitelem, aby Ho pokřtil. Jan Křtitel hned pochopil, když uviděl Ježíše, s kým má tu čest, ale přesto Ho nenásledoval. Když Ježíš začal působit, Jan Křtitel pořád zůstával tam, kde byl předtím a pořád plnil svoji stejnou funkci, což samozřejmě muselo skončit tak, že přišel o hlavu. To je něco, co na duchovní cestě musí zažít každý z nás. **Jan Křtitel není nikdo jiný než vaše mysl a váš intelekt.** Cožpak by někdo z vás mohl někdy objevit svoji duchovní podstatu, živé jádro, kdyby si předtím nedal tu námahu, že se snaží si něco myšlenkově ujasnit? **Cožpak by někdo z vás mohl nalézt Krista (když řekneme slovo Kristus, nespojujte to primárně s osobou Ježíše) a Kristus není nic jiného než vědomí vlastního Já, kdyby v první řadě neprodělal tuto fázi mentálního hledání a ujasňování? To nejde. Je to vaše mysl - Jan Křtitel, který vám začne jednoho dne ohlašovat příchod Krista. To znamená, že ve svém mentálním bádání se jednou dostanete k bodu, kdy začnete tušit, že to, co se hledá, je hledání vlastního Já.** Teprve tehdy, když se vaše mysl dostane do tohoto důležitého bodu, že si naprosto jasně uvědomí s naprostou jistotou, že to, co se hledá, není nějaký vzdálený Bůh, který sídlí někde v nebesích, ale že tento Bůh je naše vlastní Já a můžeme symbolicky říct, že to je, jako kdyby k vám přišel Ježíš Kristus a vy jste Ho pokřtili. Když Ho pokřtíte, to znamená, že naprosto s plným vědomím pochopíte, že objevíte podstatu svého života, což znamená – následovat své vlastní Já, a najednou se dostáváte do důležitého momentu:

I když setkání s Kristem (s vaším pravým Já) vám bylo umožněno vašim poctivým studiem, že jste nelenili a přemýšleli o životě a o tom, co je podstatou života, roky a roky jste četli a studovali, a jenom pomocí toho, že jste nelenili a dali si tu námahu, jste se dostali k bodu pochopení, že to, co hledáte, je vaše Já, a přestože vám bylo toto hledání užitečné, protože vás dovedlo k tomuto momentu, najednou se dostanete do bodu, že vše, co jste doposud udělali, musíte opustit. Musíte se dostat do bodu, kdy byl učiněn křest Janem Křtitelem, kdy vaše mentální hledání vás dostalo do bodu pochopení, že se hledá vlastní Já, a když k tomuto bodu dojde, začnete se čím dál více blížit k bodu, kdy vám bude ut'ata hlava.

Jinými slovy: **Musíte pochopit, že ne hlavou, ale srdcem můžete tuto pravdu zrealizovat s plnou intenzitou. Kristus je představitelem vašeho srdce a Jan Křtitel je představitelem vašeho mozku.** Jak je možné, že Jan Křtitel (neboli mozková mysl) došel tak daleko, že ve své mozkové mysli pochopil, kdo je to Kristus (to znamená, že to je naše vlastní Já) a v okamžiku, kdy toto Jáství přišlo k němu naprosto zosobněné v Ježíši, Jan Křtitel Ho pokřtil, to znamená, že jeho mozkové mysli bylo s plnou intenzitou objasněno, co je to naše Já a přesto potom Jan Křtitel nechal Ježíše (Krista) odejít a nenásledoval Ho. To se také mnoha lidem stává, že si myšlenkově naprosto ujasní a správně pochopí, co je podstatou lidského života, ale zůstanou u toho a uspokojí se tím, že něco myšlenkově pochopili a nejdou už dále. V životních osudech, které se staly Ježíši Kristu, jsou symbolicky vyobrazeny různé fáze duchovního vývoje, které se týkají každého z nás a každý z nás to zažije na své duchovní cestě. Tak jako málo lidí se dostane do první fáze kandidátsství, druhou fází neprojde skoro nikdo. Druhá fáze má za úkol přivést člověka k poznání, že i když je moudrost moc důležitá, protože bez moudrosti se nikam nedostanete, přesto k plnému uchopení Krista (našeho pravého Já) moudrost nestačí. K plnému uchopení našeho vlastního Já nám pomůže jediné Láska. Láska proto, protože i On sám je Láska.

Láska je nádherný pocit, který vyvěrá z toho, že si člověk uvědomuje, kým je. Vědomí, které si uvědomuje sebe samo je skvělý prožitek, který se lokalizuje a umísťuje do hrudi. Kristus alias naše vlastní Já nemůže být objeveno Láskou proto, že On od nás Lásku vyžaduje, ale Kristus – naše Já Láskou přímo je a pouze stejné poznává stejné. Pokud chcete poznat své vlastní pravé Já, musíte být jako On: Musíte v sobě cítit Lásku. Čím více budete v sobě zažívat Lásku, tím více budete podobni Mu samotnému a pokud se potkají dva jedinci, kteří představují stejnou kvalitu, okamžitě začnou vnímat, že si jsou podobni. Teprve člověk, který se dostane do tohoto momentu, že naprosto zřetelně ucítí, že sám sebe neboli Boha může uchopit jediné Láskou ve svém srdci, a že žádná kniha, žádné intelektuální poznání, vám nemůže být nápomocno v tomto procesu, ale že musíte stavět pouze na Lásce, teprve s tímto pochopením opouštíte tuto druhou fázi žáka na zkušenou, či žáka v procesu prověřování a nastupujete třetí závěrečnou fázi:

3. Následovnictví.

V této závěrečné fázi následovnictví se budete rozvíjet dál, protože se rozvíjíme do nekonečna, ale zde již nebudete poučováni lidskými učiteli, knihami, ale budete poučováni Někým, kdo sídlí přímo ve vás. Budete poučováni samotným Kristem, neboli vaším pravým Já.

Je dobré si uvědomit, že těmito třemi fázemi si musí projít každý člověk na duchovní cestě.

Shrnutí:

1. **fáze duchovní cesty = Aspirace** – mentální ujasňování, myšlenkové hledání.
2. **fáze duchovní cesty = Žakovství na zkušenou.** Toto mentální pochopení v druhé fázi vyústí v pochopení, že to, co se hledá, není někde daleko, ale je to přímo ve vás, a musí vám být ujasněno, že toto něco ve vás může být uchopeno jediné Láskou a ne moudrostí. A teprve tehdy, když prokážete, že se nebudete snažit o nic jiného než že pomocí Lásky budete udržovat spojení se svým pravým Já, teprve tehdy se dostanete do třetí fáze:
3. **fáze duchovní cesty = následovnictví.** Zde budete poučováni přímo z vlastního nitra a budete čím dál intenzivněji zažívat přítomnost Boha ve svém vlastním nitru.

Když zná člověk pointu těchto tří fází, do určité míry se uklidní. Já jsem byl kdysi v minulosti živý debatér a v rámci nějakých diskusí, ať to bylo kdekoliv, jsem se dokázal rozhněvat, ale to už je dávno pryč. Já jsem se uklidnil. A to proto, že Jan Křtitel musí přijít o hlavu. Pokud se chcete setkat s Kristem, musíte odložit hlavu. Je dobře, že vaše hlava vám přinesla myšlenkové pochopení pravdy, ale když vám vaše mysl umožnila pochopit pravdu, je paradoxem, že najednou od vás musí odstoupit. To, co jste myšlenkově pochopili, musíte nyní oživit. Jediný, kdo má schopnost něco oživit, je vaše srdce.

Někteří si možná vzpomenou, že jsem se v průběhu seminářů mnohokrát rozčiloval, že mne to nebaví a že to skončím, protože jsem měl pocit, že lidé, kteří zde docházeli, činí malé pokroky. Za těch pět let zde padly myšlenky, které byly dost hutné k tomu, aby si každý mohl ujasnit, co se hledá. Pokud zde tyto myšlenky padly a nepřinesly patřičné ovoce, nebyl to problém samotných myšlenek, ale byl to problém lidí, kteří tyto myšlenky dostali a toho, jak s nimi naložili. Lidé do těchto myšlenek investovali málo svého srdce.

Poznámka posluchačky: Když tak o tom přemýšlím, tak je to všechno prakticky život Ježíše, ale co to ukřižování?

J.P.: To ukřižování tam samozřejmě také je.

Posluchačka: A to je která fáze?

J.P.: To už je jedna z fází následovnictví.

Posluchačka: To, jak to vykládáš, je všechno to, co prožíval Ježíš, který nám ukazoval směr, ale jak říkáš, že i to je následovnictví?

J.P.: Musíme pochopit jednu věc: Život Ježíše Krista byl stvořen Bohem naprosto záměrně, vše, co se Ježíšově v životě odehrálo, symbolizuje určitou fázi duchovního rozvoje. To, co prožil Ježíš, musí na duchovní cestě prožít každý z nás. I člověk, který se dostal do třetí fáze následovnictví (to znamená, že má už pochopeno, co je to Bůh, a který pochopil, že Boha může uchopit jedinečně svým srdcem), když se dostane do fáze, že má s Bohem každodenní zkušenost a styk a najednou se dostane do bodu, že je schopen nějakým způsobem pomáhat svým bližním, léčí je, vyjasňuje, o čem je život, tak jednou stejně každý z nás musí podstoupit závěrečnou zkoušku, kdy po určité době každodenního styku a neotřesitelné jistotě, že jsme se samotným Bohem, najednou máme pocit, že nás Bůh opustil. V tomto bodu musíme ukázat, že i když být v kontaktu s Bohem je obrovský přínos pro člověka, protože člověk je neustále obdarováván, najednou jakoby Bůh odejde, nechá nás samotné a my musíme ukázat, že nechceme být s Bohem proto, že je to pro nás přínos, že nás Bůh neustále obdarovává Láskou, Moudrostí a vším možným, ale že chceme být s Bohem proto, že Ho opravdu milujeme a že i kdybychom od Něho nic nedostali, tak s Ním chceme být pouze z pozice toho, že Ho milujeme. To bude potom takové závěrečné prověření, že Boha nemilujeme pro nic jiného než pouze pro Lásku k Němu. Teprve ten, kdo projde tímto závěrečným testem, dosáhne stavu maximálního sjednocení se svým pravým Já. Tam už bude naprosto intenzivní prožitek, že nejsme dva, ale jeden. Tam dochází k maximálnímu sjednocení lidství a Božství v člověku.

Poznámka z přestávky:

Posluchačka: Salome vlastně „pomohla“ Janu Křtiteli, když si vyžádala jeho hlavu, jak je v tom příběhu, ale proč to tak bylo?

J.P.: Protože Jan Křtitel nepochopil, čili lidský rozum nepochopil, že všechno je dobré. To je složitá otázka, protože jestliže Jan Křtitel pochopil, kdo je to Bůh, že Bůh je dobrý a je to dobro samotné, že nemůže být nic jiného než dobro a že vždycky všechno dělá dobře, viděl fungování tohoto praktického světa, který funguje v naprostém rozporu s Bohem. Jan Křtitel se neustále třefoval do tohoto světa a neustále ho odsuzoval. Neustále někomu říkal, jak má kdo žít. Herodese odsuzoval, že si vzal manželku svého bratra a nepochopil, že všechno je

dobré. Ale to, že všechno je dobré, může pochopit jen ten, kdo přijal Krista do svého srdce a kdo si uvědomil své vlastní Já, protože ve své podstatě všechno dělá Já.

Posluchačka. Takže ona tam nehrála nějakou výhradní roli v tom příběhu? Proč zrovna to byla ona, je v tom nějaký význam, že ona – symbol Salome, může zbavit Jana Křtitele hlavy?

J.P.: Jasně.

Posluchačka: Co je na ní tak zvláštního a typického?

J.P.: Na ní bylo typické, že to byla dcera matky, do které se třefoval Jan. To znamená, že jestliže má někdo určité pochopení Boha a začne kritizovat tzv. nebožský způsob života, a dítě toho, kdo je kritizován Janem, ho o tu hlavu připravilo, to znamená, že pokud lidský rozum, místo toho, aby kritizoval to, co je zdánlivě nemorální, špinavé a špatné, nenahradí tuto kritičnost soucitem, přijde o hlavu. Tato zkušenost ho přivede k poznání, že božské poznání není od toho, abychom někoho kritizovali, ale je od toho, abychom projevíli soucit. Kdyby se Jan Křtitel choval shovívavě k Herodovi a jeho ženě a projevoval soucit, nemusel by ani přijít o hlavu. Když už byl tak horlivý pro Boha, proč nešel s Ježíšem? Proč Ho nenásledoval? On v Něm poznal Spasitele a nechal Ho jít, ať si Spasitel jde svojí cestou a on si zůstane na své cestě? Jak je to možné, že Jan Křtitel, který jako první a bez zvláštních úkazů poznal Božskost Ježíše, potom, když byl ve vězení, ještě posílal své žáky za Ježíšem, ať jim potvrdí, že je to opravdu On, ten vyvolený. Lidský rozum bude neustále pochybovat i když může být v myšlenkovém poznání daleko.

Problém rozumově založených lidí je ten, že mají nějaké rozsáhlé myšlenkové poznání, co se týče třeba i duchovních věcí, ale nedostanou se k samotnému jádru.

Posluchačka: Čím to je?

J.P.: Vždyť jsem to říkal: Hlava musí být odložena a nahrazena srdcem. Ta druhá fáze, kdy je žák ve zkušební lhůtě, znamená, že nejenom si člověk ujasní, že to, co se hledá, je něco, co je přímo v nás, že je to přímo naše vlastní Já a že člověk toto Já může uchopit srdcem, nikdy ne hlavou, ale v této druhé fázi je žák také zkoušen tím, co nazval Ježíš: Nejdříve hledejte království nebeské. Království nebeské není nic jiného než určitý stav vědomí. Pokud člověk svému vlastnímu Já nedokáže, že naše vlastní Já je na prvním místě, toto Já se vám neodhalí. Pro mnoho lidí je to dosti nestravitelné: Ne peníze, ne kariéra, ne rodina, nic nesmí mít takovou váhu jako naše snaha a touha po odhalení sebe sama.

Posluchačka: Těm rozumovým lidem to není dáno, nebo čím to je, že mají problém opustit hlavu a dostat se do srdce?

J.P.: Není jim to dáno, protože Bůh je ještě neuznal za hodné. Člověk si nemůže uvědomit Boha, pokud není dostatečně vyvinut. Člověk se musí vyvíjet na mentální a emoční úrovni až do určitého bodu. Teprve v tomto bodě mentálního a emočního vývoje je připraven, aby se s Bohem setkal...

...Když si vysvětlujeme posloupnost živlů, tak za živlem vzduchu (mentalita) vždy následuje voda (emotivita). Naše emotivita je vytvářena naší myslí. Úroveň naší mysli vytváří úroveň našeho citění. Pokud má někdo nerozvinutou mysl, má také i velice hrubé citění. A čím má člověk ušlechtlejší mysl, tím má i ušlechtlejší citění.

Další posluchačka: Už vím, co hledám, hledám v meditaci, cítím, že mi to jde naproti, ale vždycky to zmizí, je to takový ten pocit, kdy se proberu a říkám si: No tak příště. Jak to řešit? Víím, že to tak má být, ale jak to mám nějak přehodit?

J.P.: Na duchovní cestě musí člověk používat celou svoji bytost, to znamená, že pozoruješ, že nejenom že rozvíjíš svoji mentalitu, svoji emocionalitu (cítění), ale také musí docházet i k rozvoji vůle. Vůli nelze vypěstovat bez toho, že by se člověk přemáhal. To přemáhání tam vždycky musí být.

Posluchačka: Když se vrátím k té Salome, když to budu aplikovat na jedince: Matka – to jsou jakoby ty moje chyby, a když si je uvědomím, projeví se navenek a dojde mi to, to je ta Salome, to dítě, tak v tu chvíli se učím tomu soucitu i vůči druhým...

J.P.: No jasně. A jak se vyvíjí ten soucit? Začneš si uvědomovat, že to, co vidíš na jiných lidech a to, co bys bezděky chtěla kritizovat, třeba už ani nemáš, ale taky jsi to kdysi měla a tím, že jsi to kdysi měla, tak tě tyto tvé nějaké nedostatky přivedly k nějakému poznání...

Pokračování:

Vysvětlení: Nejdříve hledejte království nebeské a vše ostatní vám bude přidáno:

Když jsem hovořil o třech hlavních fázích, etapách, které čekají každého člověka na jeho duchovní cestě, tak v druhé etapě žáka ve zkušební lhůtě člověk musí myšlenkově pochopit, že to, co se hledá, je naše vlastní Já, a když si člověk mentálně ujasní, že hledá své vlastní Já, musí také dojít k pochopení, že toto Já lze uchopit srdcem, ne hlavou. Do toho také patří ta zkušenost, kterou definoval Ježíš: **Nejdříve hledejte království nebeské a vše ostatní vám bude přidáno. Člověk se musí v této druhé etapě dopracovat do takového bodu, že začne vnímat, že odhalení vlastního Já (Krista) je v životě nekompromisně na prvním místě. Ne kariéra, ne peníze, ne rodina, ne partnerské vztahy, ale odhalení svého vlastního Já musí být bezkonkurenčně preferováno. Pokud se někdo nedopravuje k tomuto bodu, že nalezení Boha vnímá jako svoji nejvyšší prioritu, samozřejmě Boha nenajde.**

Pokud mi někdo bude tvrdit, že roky a roky hledá Boha a že nemá s Bohem zkušenost, tak vždycky za tím stojí to, že ještě má ve svém životě určité priority, které jsou alespoň na stejné úrovni, jako je Bůh sám. Takový člověk nemůže potom očekávat nějaké výsledky.

U výroku: Nejdříve hledejte království nebeské a všechno ostatní vám bude přidáno, je dobré podotknout, že mohou být různé situace, kdy člověk vážně usiluje o své duchovní probuzení a stávají se mu nějaké nepříjemné věci v životě, kdy třeba přijde najednou o práci, a člověk je zmaten, protože z jedné stránky má pocit, že pracuje na tom nejpodstatnějším a dokonce mu byl dán slib, že když bude hledat království nebeské na prvním místě, že mu všechno ostatní bude přidáno, a když člověk medituje, medituje, má tu víru, že bude o něj postaráno a nyní, když je nezaměstnaný, si myslí, že někdo za ním přijde domů a dá mu nějakou nabídku práce atd., což se nemusí stát. Ale nicméně to platí: Nejdříve hledejte království nebeské a vše ostatní vám bude přidáno. Uvědomte si, že **Bůh nás nezasobuje pouze konkrétními vnějšími událostmi, ale v první řadě nás zásobuje myšlenkami.** To znamená, že člověk, který duchovně hledá, je momentálně bez práce a bude doma dennodenně meditovat, tak nemusí přijít ke konkrétní události, že někoho potká na cestě a on mu dohodí dobrý tip na zaměstnání, ale v první řadě v rámci této meditace může dostat nějakou ideu, myšlenku, která mu vysvětlí a ukáže, co má udělat, kde má zajít a jakým způsobem se má o své živobytí postarat. To, že všechno ostatní vám bude přidáno nemusíme brát tak, že vám budou sami od sebe padat pečeni holubi do pusy, ale Bůh nám dá inspirující myšlenku, co máme udělat.

Význam nemoci:

Nemoci nepřicházejí proto, aby život člověk trápil nebo aby život měl radost z toho, že nás může nějakým způsobem mučit a sužovat. Nemoci mají dva základní významy: Nejzákladnější poselství každé nemoci spočívá v tom, že pokud naše pravé Já vidí, že se člověk hodně napojil na světskou rovinu a že se hodně ztotožňuje se svým fyzickým tělem a tím pádem skrze tělo se světem, samozřejmě může přijít nemoc, aby nám naše pravé Já tento svět znechutilo a aby nás přivedlo k poznání, že ne tento svět a ne toto tělo je důležité, ale Já jsem důležitý. To je to nejzákladnější. Většina lidí prožívá nějaké nemoci z toho důvodu, že se život snaží je odpoutat od jejich ztotožnění s fyzikem, aby byli obráceni směrem dovnitř.

Potom jsou lidé, kteří poctivě hledají své pravé Já a přesto jsou nemocni, tam už Bůh nepotřebuje nás odpojovat od světa, protože On ví, že pro nás svět nemá už ten půvab, že spíše pracujeme na tom podstatném, ale v takovém případě mají nemoci ten význam, aby duchovní hledač v sobě rozvinul schopnost, že umí nemoci léčit. Takový duchovní hledač si má uvědomit, že pokud hledá své vyšší Já, hledá toho nejlepšího lékaře, který existuje. Duchovní hledání by nám mělo přinést poznání, že jsme schopni se i léčit prostřednictvím svého pravého Já. Jedna věc je, když máme být od světa odvedeni pryč, to znamená, že fyzická bolest nám tento svět znechutí a tím pádem nás přivede do nitra a druhá věc je, že nemoc slouží k tomu, abychom byli přivedeni k poznání, že máme obrovské tvůrčí možnosti, mimo jiné i schopnost léčit.

Na duchovní cestě je naprosto nezbytné nejenom přemýšlet a naprosto jasně si myšlenkově snažit ujasnit, o co jde, ale je nezbytné pravidelně a každý den meditovat.

S meditací je problém, protože většina lidí neví, co je to meditace a vlastně neví, jak meditovat. Pokud někdo neví, jak má meditovat, může to být pro něj zpočátku nezajímavý a nudný proces. Pokud člověk ví, jak meditovat, je to vždycky obrovská zábava a je to něco, co člověka intenzivně naplňuje. Opravdová meditace není o ničem jiném než naše snaha se setkat s živou Bytostí.

Říká vám něco jméno František Drtikol? Nebo Eduard a Míla Tomášovi? V těchto dnech vyšla kniha s názvem Všechno je správně, kterou napsal Lev Tygr (přezdívka). To byl nějaký duchovní hledač, který se dostal do kontaktu s manželi Tomášovými, jezdil k nim na chalupu a pak na základě toho dostal nějakou inspiraci, aby vydal knihu, kde popisuje nějaké zážitky, které měl s Tomášovými, když s nimi pobýval v soukromí. Dokonce tam uvedl i dopis, který František Drtikol napsal někomu, protože F. Drtikol nenapsal žádnou knihu, pouze se našly nějaké střípky, které někdo posbíral z jeho dopisů. V této knize je uveden snad jeden z nejdelších dopisů, který kdy František Drtikol napsal, a v tomto dopise formulovat základy své filozofie, svého vnímání světa. Drtikol tam vysvětloval, že hrnec, klobouk nebo člověk je vlastně jedno a to samé. Hrnec i klobouk má Já Jsem stejně jako člověk. Preferoval to, že není důležité, jak co vypadá a jaké to má kvality či schopnosti, ale to, že to JE, existuje. A tím, že něco existuje, že to je ta nejvyšší priorita.

Já se ale snažím na těchto seminářích říct, že samotný fakt existence, i když je velmi důležitý, není to nejvyšší. To nejvyšší, co je, je uvědomit si svoje vlastní Já. Cožpak hrnec si může uvědomit svoje vlastní Já? Cožpak klobouk si může uvědomit svoje vlastní Já? Nemůže, protože žádné nemá. Kdežto člověk si může uvědomit své vlastní Já.

Nalezení Boha – pravého Já je v první řadě práce s naší myslí, emotivitou a pozorností. Nemůžete objevit něco, co už znáte. Je Bůh všudypřítomný? Je. To znamená, že jestliže je Bůh všudypřítomný, je tím méně, že je všudypřítomný nejenom prostorově, ale i časově. To znamená, že jestliže je všudypřítomný prostorově, musí být přítomen v každém z vás, protože i vy jste součástí prostoru. Musíte si ujasnit: Bůh je ve mně. Jestliže je všudypřítomný časově, což je taky pravda, musí být ve mně i v tuto chvíli. Je ve mně a je ve mně každý okamžik mého života. Někdo si samozřejmě může pomyslet: Ano, je ve mně i v tuto chvíli, ale je ve mně jakoby skrytě přítomen a já musím vypátrat tuto skrytou přítomnost. Já tvrdím, že to není přesné. On není ve mně skrytě přítomen. Já Ho zažívám konkrétně a neustále každý okamžik svého bytí. To je to, co si člověk musí uvědomit, že hledá něco, co zažívá nyní v tuto chvíli a co zažíval kdykoliv ve své minulosti a co bude zažívat i ve své budoucnosti. Prožitek Boha nemůžete ze sebe odstranit, i kdybyste chtěli. To nejde. Kdybyste prožitek Boha odstranili, přestali byste existovat. Prožitek, kdy je odstraněn Bůh z vašeho vědomí, je prožitek, kdy jste v hlubokém bezvědomí. Nejste v bezvědomí proto, že jste v bezvědomí, ale jste v bezvědomí proto, že vás opustil Bůh. Když se Bůh vrátí, v té

chvíli jste při vědomí. Bůh jako takový je přímo vaše vědomí. Správněji řečeno, Bůh je samozřejmě vašim vědomím, ale když to začnete stupňovat, když Bůh je ve vás přítomen čím dál silněji, tak toto vaše vědomí se mění v sebevědomí. Sebevědomí je naprosto reálný pocit Já.

Nehledejme Boha v jeho poloze vědomí, ale v jeho poloze sebevědomí. Božské sebevědomí je to, co všichni zažíváme a to je prožitek Já – pocit Jáství.

Až jednou zjistíte a objevíte Boha a budete si uvědomovat, že to je Bůh, tak zjistíte, že jste Ho zažívali vždycky, akorát jste neměli vědomé pochopení, že tento konkrétní pocit je přímo Bohem. Vy Ho zažíváte, je to pro vás naprosto důvěrný pocit, a právě proto, že tento pocit je pro vás tak naprosto důvěrný, až fádni a všední, tak by vaši mysl nenapadlo, že tento důvěrně známý pocit je to, čemu všichni dávají ty nejvyšší atributy. Pokud zažíváte tento důvěrně známý pocit, který zažíváte nějak samočinně a automaticky, on sám sebe udržuje na určité intenzitě prožitku. Tato intenzita toho prožitku ve vás vyvolává stav, že to znáte, ale že by to bylo něco tak mimořádného? To vám nepřipadá. V okamžiku, kdy k tomuto důvěrně známému pocitu (prožitku Já) začnete věnovat vědomě svoji pozornost a budete se snažit ve svém vědomí udržovat jenom samotný prožitek Já, a všechno ostatní vás nebude zajímat, tento prožitek se začne stupňovat. Začne se zesilovat a čím dál se bude zesilovat, tím více vám bude odhalovat svůj půvab a to, že to není jenom tak obyčejný prožitek, ale že to je prožitek, který vás začne naplňovat do té doby nepoznaným štěstím. Ne že objevíte něco, co jste neznali, ale zjistíte, že jste objevili něco, co jste vždycky znali a zažívali, akorát zjistíte, že tento důvěrně známý prožitek musíte zesílit.

Hledání Boha není hledání něčeho, co neznáme. Hledání Boha je – snažit se zintenzivnit prožitek, který znám. To je zásadní rozdíl.

Na duch. cestě musíte přesvědčit svoji mysl, že chcete objevit něco živého, že nechcete objevit nějaký tvar, barvu, chuť či vůni, nechcete objevit svoji schopnost vidět do jiných světů, protože i v jiných světech, které jsou za hmotnou realitou, jsou zase tvary, vůně, zvuky, ale chcete objevit někoho živého. Kdyby zde stál Ježíš Kristus, co uvidíte? Tvar. To vám přece nemůže stačit vidět nějaký tvar, že vidíte někoho, kdo má nějaký plnovous, roucho, sandály. My se musíme naučit najít něco živého. Ale jak můžete najít něco živého, pokud to živé nezačnete vnímat v první řadě sami v sobě? To živé, co chcete objevit sami v sobě, není nikdo jiný než přímo Vy, protože Vy jste živé bytosti. Problém je v tom, že většina lidí si vůbec neklade otázku, jak se prožívá a cítí, že jsem živá bytost? To se cítí tak, že máte pocit Já. Pocit Já je vlastní prožitek své životnosti.

Lidská mozková mysl je vybudována tak, že největší punc reálnosti dostává to, co je spatřitelné očima. Představte si, že Já není spatřitelné očima. Jak se asi zachová lidská mysl? Jestliže to není spatřitelné očima, tak to je nereálné. Ale naše tělo je spatřitelné očima, tak lidská mysl řekne, že je reálné a proto hodno veškeré péče a hodno veškeré mé pozornosti. Musíte naučit svoji mysl správně myslet a je to přesně na opak: To, co je spatřitelné očima, není až tak důležité jako to, co je očima nespatřitelné. Přinuťte svoji mysl, ať začne uvažovat v těchto intencích: Nehledám nějaký myšlenkový koncept, hledání Boha není o tom, že v první řadě hledáte nějakou převratnou myšlenku, to ne!

Hledání Boha je - vědomě se zaměřit na určitý pocit, na určitý emoční prožitek.

Když řeknu, že hledání Boha je – vědomě se zaměřit na určitý pocit, znovu opakuji, že vy všichni tento pocit znáte a všichni ho prožíváte! Prožíváte ho na určité intenzitě,

která vám dává sice pocit, že ho znáte, ale že by to bylo něco převratného, to vám nepřipadá. Ono to začne být převratné, když tento pocit uchopíte a začnete to zesilovat. Jak ho zesílíte? Začnete mu věnovat pozornost. Tomuto pocitu začnete věnovat pozornost, což je nezbytné, ale ještě tam musí být to myšlenkové pochopení, vaše neotřesitelná jistota, že tento pocit je Bůh.

Ne že si budete říkat, že vyzkoušíte to, co říkal Jarda, co když na tom něco je. Jestliže budete myslet, že co když na tom něco je, nebude to mít tu účinnost, jako když tomuto pocitu začnete věnovat pozornost a ještě tam bude myšlenkové přesvědčení, že to je Bůh a jiný Bůh již nikde neexistuje. Musí tam být ta neotřesitelná jistota, že ani Ježíš neměl jiného Boha.

Bůh se neraduje jenom z toho, že vůbec jste schopni Mu věnovat pozornost, ale Bůh se raduje i z toho, že jste ve své mysli pochopili, kým On je, že to je přímo náš vlastní pocit Já.

Problémy při meditaci:

Když si vezmete do ruky nanuk. Kousnete si, začnete ho cucat, a když cucáte nanuk, máte prožitek určité chutě a vnímáte ji. Ptám se: Když cucáte nanuk a máte otevřené oči, anebo když oči zavřete, je ta chuť pořád stejná? Samozřejmě, že je.

Poznámka posluchačky. Ale když mám zavřené oči, ta chuť je více vnímatelná.

J.P.: Samozřejmě tam mohou být různé niance, ale ta chuť je stále chuť nanuku. Proč to říkám? Protože to je problém meditace.

Když máte otevřeny oči, relativně intenzivně cítíte Boha, a když oči zavřete, Bůh zmizí. Je to tak. S otevřenýma očima zažíváte Boha mnohem intenzivněji než se zavřenýma očima. Vzpomeňte si na to, že s nanukem vám to nedělá problémy. Když lížu nanuk, bez ohledu na to, jestli mám oči otevřené či zavřené, pořád cítím chuť nanuku. Zavřené oči mi nezabraňují vnímat chuť nanuku. Ale v okamžiku, kdy zavřete oči, okamžitě mizí chuť vašeho Já. Jaký paradox. Vysvětlete mi, jak je to možné, že otevřené či zavřené oči nemají vliv na prožívání takové banality jako je chuť nanuku, a jak je to možné, že na to nejpodstatnější, co v mém životě je – chuť mého Já, mají oči zásadní dopad, jestli jsou otevřené nebo zavřené. Jak je to možné?

Posluchačka. Nanuk vnímám i jinými smysly než očima.

J.P.: A Já vnímáš jakými smysly? Stejnými jako nanuk, ne? V pozadí je jen jedna věc: Když máš v ruce nanuk, automaticky víš, že ten nanuk nejsi ty. A právě proto, že naprosto neotřesitelně víš, že ten nanuk nejsi ty, tak ti nevadí ani zavřené ani otevřené oči a nemají vliv na intenzitu chuti toho nanuku. Protože máme všichni neotřesitelnou jistotu, že ten nanuk nejsem já, tak když zavřu či otevřu oči, nanuk vyjde nastejno. Problém je s naším Já. Když mám otevřené oči a vidím svůj nanuk a hned mi moje mysl řekne, že tento nanuk jsem přímo Já. Takže chuť mého Já je velice intenzivní. Ale když oči zavřu, přestanu vnímat ten svůj nanuk, tak automaticky když není nanuk, nemůže být ani chuť nanuku. Když mám otevřené oči, vidím periferně své tělo a protože si moje mysl myslí, že toto tělo jsem přímo Já, tak hned něco chutnám, jinými slovy: Mám chuť – pocit svého Já. Ale jestliže zavřu oči, přestanu vnímat svoje tělo, čili tělo pro mne přestane existovat, jinými slovy: nanuk zmizne, tak když není nanuk, co můžu chutnat? Jakou můžu vnímat chuť, když nanuk není? Žádnou.

Posluchačka: Ale vy jste přece přednášel, že Já jsem není tělo.

J.P.: Já nyní vycházím z bodu, kde se nachází většina lidí. Neříkám to z pozice nejvyšší pravdy, ale mluvím z pozice normálního člověka, z pozice normální lidské mysli. Vy sami sebe nehledáte, pozor na to, Vás hledá vaše mysl. Vy nejste ti, kteří hledáte Sebe, svoje Já. Vy jenom pozorujete, jak vaše mysl hledá Vás. Vy jí jenom sem tam do toho natukáváte a říkáte si, no, sem tam jsi se už skoro trefila. Uvědomte si, že Vy nehledáte své vlastní Já. Přece Vy tímto Já jste a vždycky jste Jím byli! Je to vaše mozková mysl, která vás hledá. A je na Vás, zda jí do toho budete zasahovat nebo ne.

Klíčovým momentem na duchovní cestě je to, že vaše mozková mysl si vsugerovala myšlenku, že jste přímo tělem. Jestliže vaše tělesná mysl sama sobě vsugerovala, že jste přímo tělem, samozřejmě tím způsobila, že ten božský pocit vlastního Já se začal překrývat s pocitem fyzická. To znamená, když vaše oči vidí periferně vaše tělo, existuje pocit Já a kromě toho existuje i pocit fyzická, a když vaše oči přestanou vnímat vaše tělo, které v tu chvíli není viditelné, se automaticky začne zeslabovat pocit Já. To je třeba si uvědomit.

První, co musíte učit vaši mysl, že chuť nanuku může být i se zavřenýma očima, otevřené či zavřené oči nemají vliv na chuť. Jinými slovy: Otevřené či zavřené oči musí neustále přinášet pocit Já ve stejné intenzitě.

Poznámka z přestávky:

Dotaz posluchače: Tak kdo je pro mne autorita, Já nebo On?

J.P.: Nemůže být nikdy autorita On, jenom Já může být autorita.

Posluchač.: Tak jsem to taky pochopil, tak jsem si řekl, že změním vztah k ostatním...

J.P.: Zájmeno On nemůže být nikdy autorita. Jedině zájmeno Já může být autorita.

Dotaz dalšího posluchače: Kouření je jaká symbolika?

J.P.: Skutečným sídlem mysli jsou plíce, ne mozek. To znamená, že člověk, který miluje proces přemýšlení, rád kouří. Všimni si, že je to hodně rozvinuto mezi intelektuály. Lidi, kteří jsou bezduší, to znamená, že se zaobírají jenom tělem, říkají: Nekuřte, to škodí zdraví. Oni mají strach jenom o tělo a Duch je vůbec nezajímá. O Ducha nemají strach...

...Ty se nehledáš, ale tvoje mysl hledá Tebe.

Chtěl jsem říct, proč pocit Já je mnohem intenzivnější s otevřenýma očima než se zavřenýma očima. Primárně jestliže se lidská mysl ztotožňuje s tělem, tak jestliže je periferně spatřováno tělo, je pocit Já nakopnutý. Ale když tělo zmizne při zavřených očích, pocit Já vyhasíná.

Posluchač: To je ale paradox, protože by se dalo říct, že teprve když zavřeš oči, se můžeš koncentrovat na Boha – svoje Já, protože vnějškem je přece tak rozptylováno. Já si myslím, že tomu rozumím, ale je to zdánlivý paradox, protože spousta lidí by čekala, že při zavřených očích nastane teprve to pravé uvědomování si Jáství.

J.P.: Ne, ten paradox spočívá v tom: Co je hybnou silou tvého života? Lásky. Když máš otevřené oči, neuvědomuješ si to, ale máš pořád nakopnuté srdce. Tím, že máš otevřené oči, jsi stále ve střehu, kdy uvidíš Lásku. To tam v pozadí je: Každou chvíli můžu spatřit Lásku. Proto to srdce je pořád nakopnuté a nakopnuté srdce ti dává pocit Já. V okamžiku, kdy zavřeš oči, ti tvoje mysl říká: Aha, tak teď už nemůžu uvidět Lásku, kdyby se zde objevila, tím pádem tvé srdce začne vyhasínat a tím pádem vyhasíná pocit Já.

Posluchačka: Ta mysl je propojená jakoby s těma fyzickýma očima a tělem?

J.P.: Jasně. Oči jsou základním orgánem tělesné mysli.

Pokračování:

Když člověk ve své lidské mysli uvěří myšlence, že jsem, přímo tělem, tak samozřejmě, když mám otevřené oči a vnímám periferně své tělo, to tělo jsem Já, takže mám pocit Já. Když zavřu oči, nevidím své tělo, nevidím své Já, tak pocit Já zaniká. Je tam ale ještě další faktor, který si skoro nikdo neuvědomuje, a sice: Hybnou silou našich životů je Lásky. Lidé si neuvědomují, když mám otevřené oči, jako bych byl podvědomě ve střehu, že každou chvíli můžu spatřit Lásku. To si nikdo neuvědomuje, ale tak to je. Toto podvědomé očekávání neustále udržuje v určité aktivaci moje srdce a tím pádem, když mám v aktivaci své srdce, mám intenzivnější prožitek Já. V okamžiku, kdy zavřu oči, lidská mysl si řekne. Aha, tak teď, i kdyby ke mně přistoupila Lásky, tak ji stejně nevidím, takže je mi to úplně zbytečné, srdce se začne utlumovat a tím pádem se utlumuje i pocit Já. To je důležitý moment. Chci, abychom

si ujasnili, že veškerá duchovní práce je o tom, že se snažím vědomě prožívat pocit Já a že pocit Já je trvale přítomen v každém z nás, že je jenom rozdíl mezi mnou a tebou, mezi mnou a Ježíšem jenom v jedné věci, jak intenzivně prožíváme pocit Já. To je jediný rozdíl mezi tzv. normálním smrtelníkem a duchovně osvíceným člověkem. Ne že on jakožto nějaký duchovní mistr zná něco, co neznáte vy. On zná přesně to samé, co znáte i vy, ale on to zažívá akorát intenzivněji. V tom je rozdíl. To, co vy zažíváte jakoby bezděky, on zažívá vědomě. Ve svém vědomí ví, že toto je to nejdůležitější v mém životě. Vy to také znáte a zažíváte, ale berete to jako automatickou věc, že to není hodno vaší pozornosti, berete to, že je to tak fádni a běžná věc, proč byste se tím měli zabírat. Přece to, co vidí mé oči, je mnohem zajímavější.

Když si najdete časový prostor pro meditaci, tak si zavřete oči, abyste nebyli rozptylováni zrakovými vjemy a tím pádem celá naše veškerá mysl se může zabírat sebou. Je důležité, abyste při meditaci nikdy nezaujali postoj, že Já medituji. Pokud zaujmete tento postoj, je to špatné. Tento postoj vám oslabuje prožitek vašeho Já. Meditace je to, že Vy nemeditujete, ale Vy se snažíte přinutit vaši mysl, aby se zabírala Vámi: Nejste medituující, ale Ten, který je ve stavu naděje, že vaši mysl konečně dojde, že Vy jste Bůh. A že tento Bůh – Vy – není nic jiného než samotný pocit Já.

Dotaz posluchačky: A co pokora? Pokora versus Já jsem Bůh.

J.P.: Co je to pokora? Pokora je to, když vaše mysl se zabírá především vaším pocitem Já. Pokud vaše mysl upřednostňuje nějaké jiné objekty či lidi než je pocit Já, je to velice nepokorná mysl. Pokora je o tom, že vaše mysl preferuje pocit Já před vším ostatním.

Když si sednete a zavřete oči, první, co byste měli postřehnout, je to, že nic nevidíte. Druhé, co byste si měli všimnout, je to, že dojde k momentu, že pocit Já je mnohem slabší než když jste měli otevřené oči. Vzpomeňte si na to: Jak je to možné, vždyť já se chci zabírat pocitem. Přece když mám zavřené oči a cucám nanuk, tak ta chuť je stejně intenzivní jako když cucám nanuk s otevřenými očima. A protože já hledám pocit, v tomto případě pocit Já, tak jak může mít otevřené nebo zavřené oko vliv na samotný pocit Já, přece pocit Já není spatřitelný očima. Z toho vyplývá, že na intenzitu prožitku Jáství by otevřené nebo zavřené oči neměly mít vliv a že by to měl být úplně vedlejší faktor. Ale přesto ve své upřímnosti opravdu zažívám, že když zavřu oči, pocit Já se radikálně zeslabil, jak je to možné? Čím je to způsobeno? Hlavou. A víte, proč? Protože satan, který vám vsugeroval myšlenku, že jste přímo tělem, moc dobře ví, že on nemá svůj vlastní život. Mozek moc dobře ví, přestože si hraje na frajera, že on nemá svůj vlastní život, ale je ožívován. On to právě využívá k tomu, že když vám vsugeruje, že jste přímo tělem, tak má pocit, že ten živý je přímo tělo. Tak když máte otevřené oči a vidíte tělo, máte pocit životnosti. Ale když zavřete oči, tělo nevidíte a mozek se vám snaží vsugerovat, že tělo je život, tak pocit života slábne. Pociť života je přímo pocit Já. Když mám Já, mám pocit, že jsem živý a když nemám Já, necítím život. Pociť životnosti není dán tím, jestli mám nebo nemám tělo. To vůbec nemá vliv na prožitek životnosti. Když přijdete o své tělo, myslíte si, že ztratíte pocit životnosti? Neztratíte. Protože tělo samo o sobě nevytváří život a protože ho nevytváří, tak jestli tělo máte či ne, budete stále živí. Pociť životnosti je přímo pocit Já. Pociť Já není závislý na těle, ale naopak – tělo je závislé na pocitu Já. Zavřete oči a pocit Já se zeslabí. Proč? Protože jste přestali vnímat své tělo a protože tělo, když vás o tom přesvědčuje váš mozek, že je přímo živé, a když nevidím své tělo, nevidím nic živého, tak se pocit životnosti zeslabí. Tomu ale nesmíte uvěřit. Aby u zavřených očí nedocházelo k zeslabení pocitu Jáství, si zkontrolujte jednu věc: Položte si otázku: Existuji? Sice nevidím své tělo, ale existuji? Mám pocit vlastní existence? Ano. zažívám, že existuji. Když si toto uvědomíte, položte si otázku: Dobře, existuji, ale kde jsem? Jako odpověď by mělo přijít, že existuji v hlavě. Když byste se zaměřili na ten pocit vlastní existence, tak si zkuste položit otázku, kde je těžiště, ohnisko této existence. Měli byste se přistihnout, že to je v hlavě. Ale okamžiku, když se přistihnu, že existuji primárně v hlavě, v té chvíli se vůbec nesmím divit, že můj pocit Já je velmi slabý. Protože pocit Já nesídlí

v hlavě a tam není jeho místo, kde on bydlí. Jestliže se snažíte zažívat pocit Já z pozice, že se nacházíte v hlavě, tak ho nemůžete dostatečně vnímat, protože hlava není dům, kde sídlí pocit Já. Pochopte, že zde máme hlavní smysly: Chuť, zrak, sluch, a když chcete v praktickém životě fungovat, musíte používat tyto smysly a protože je používáte, neustále se koncentrujete do hlavy, protože tam tyto smysly sídlí a tak jsme zvyklí stále přebývat v hlavě a toto přebývání v hlavě se nám stalo tak samozřejmou věcí, že už nás přestalo napadat, že bychom mohli existovat také někde jinde. Takže: Mám zavřené oči, položil jsem si otázku, jestli existuji, své tělo nevidím, ale mám naprosto reálný pocit vlastní existence. Položím si kontrolní otázku: Kde je těžiště mé existence? A když zjistím, že v hlavě, z toho starého zlovyku, v té chvíli se nesmím divit, že pocit Já je slabý, a každou chvíli je slabší, slabší a slabší, až jsem čím dál tupější, až dosáhnu takového stavu tuposti, že usnu. V okamžiku, kdy se přistihnu, že sídlím dominantně v hlavě, co udělám? Nezačnu panikařit. Zaměřím se vědomě na tu hlavu a zkusím tuto lokalitu uchopit emočně. Zkuste to: Vědomě uchopit pocit hlavy. Až to vědomě emočně prožijete, pak se zaměřte na pocit hrudi a snažte se tuto hrudní oblast emočně prociťovat. Až to uchopíte, zase se vraťte na pocit hlavy. Až si zase ochutnáte pocit hlavy, střídějte tyto dva pocity. Najednou musíte získat naprosto praktickou zkušenost, že jste schopni zažívat pocit hlavy stejně tak reálně jako pocit hrudi, nebo naopak. Je pro vás nyní problém se zaměřit na pocit chodidel? Musíte se na ně dívat očima? Ne. Cítíte naprosto reálně pocit chodidel? Neříkám, že se musíte zaměřovat nyní na chodidla, mne nyní zajímají jen dva pocity: Pociť v hrudi a pociť hlavy. Přebíhejte se zavřenýma očima mezi těmito pocity a ukažte si sami sobě, že pociť hrudi je pro vás stejně tak reálně prožitelný jako pociť v hlavě. Neměl by v tom být žádný problém. To, co jsem nyní říkal, má v první řadě směřovat k tomu, že zjistíte, že svoji vůli se naprosto svobodně můžete rozhodnout, co chcete vnímat, jestli hrud', nebo hlavu. Kdybyste si pořád říkali, že jste v hlavě a jak ji máte opustit, tak ji nikdy nemůžete opustit. Protože byste pořád spekulovali, jak tu hlavu opustit a tak byste v ní zůstali napořád. Neřešte, jak opustit hlavu. Řešení spočívá v tom, co jsem řekl nyní: Zaměřte se na pociť v hrudi a svobodně si přejděte na pociť hlavy. Cítíte to? A zase naopak, jděte do hrudi, cítíte to? Na základě toho si můžete vnímat, co chcete. V tom není problém. Ale už v rámci tohoto svobodného přebývání mezi obýváním (hrudí) a kuchyní (hlavou), zjistíte, že v kuchyni sice voní nějaké pochoutky, ale přesto se cítíte lépe v obývacím, protože tam je příjemněji. V obývacím si můžete pustit nějakou hudbu, která oblažuje vaše srdce, můžete tam dělat různé aktivity, které jsou vám mnohem příjemnější než ty sliny. Už v rámci tohoto svobodného volného a dle vaší vůle přebíhání mezi pocitem hlavy a pocitem hrudi vám začne automaticky docházet, že pociť hrudi ve vás vyvolává mnohem příjemnější prožitky než když máte pociť hlavy. To by mělo být první nejzákladnější zjištění. Když zjistíte, že jste schopni si sami určovat, jestli budete mít pociť hlavy či hrudi, tak si řeknete: Tak, kde vlastně budu? Budu tam nebo tam? Zjistíte, že jste schopni zažívat oba pocity současně. Máte tři možnosti: Budete mít jen pociť hrudi, nebo jen pociť hlavy, anebo budete mít oba dva pocity současně. Vyberte si, co chcete. Ale protože zjistíte, když máte pociť hrudi, že je to příjemnější, tak se asi většina z vás rozhodne, že se vyloženě zaměříte jen na ten pociť vlastní hrudi, protože tam je pěkně. Úplně zapomenete na pociť hlavy, pustíte ho ze zřetele a zaměříte se jen na pociť v hrudi. Když máte uchopený pociť hrudi, a cítíte, že to je příjemné, už to je pěkný výsledek, který stojí za to, ale to vás nesmí nechat usnout na vavřínech. My nejsme od toho, abychom řešili příjemné pocity, ale jsme zde od toho, abychom řešili pociť Já.

Posluchačka: Pociť Já je jako Láska, ne?

J.P.: To, co chceme primárně vypátrat, objevit je to, že chceme zesílit pociť Já. V první fázi jsme udělali to, že jsme zjistili, když jsme porovnávali pociť hlavy a hrudi, že pociť hrudi je mnohem příjemnější než pociť hlavy, a nyní (říkám to, že všechny tyto kroky musí proběhnout vědomě) si vzpomeňte, že hledáte pociť Já. Když si uvědomíte, že hledáte pociť sebe sama, zkuste pociť Já konfrontovat s pocitem hrudi a potom se vraťte k hlavě a zkuste

pocit Já konfrontovat s pocitem hlavy. Přebíhejte si a zkuste si sami na sobě ověřit, jestli pocit Já se intenzivněji zažívá, když je konfrontován s pocitem hlavy anebo jestli pocit Já je intenzivnější, když je spojován s pocitem hrudi. Přebíhejte si mezi hlavou a hrudí a pomyslete na to: Když cítím pocit hlavy, cítím Já? No, cítím. Když cítím pocit v hrudi, cítím Já? Cítím. Kdy to zažívám intenzivněji? Mělo by vám docvaknout, že pocit sebe sama se mnohem intenzivněji prožívá, když je ve spojení s pocitem hrudi. Není vám teplo u srdce, když tak mluvím? To znamená, že vaše Já se ozývá a ukazuje vám, kde sídlí.

Když si to takto prakticky osaháte, že pocit Já se intenzivněji prožívá, když je ve spojení s pocitem v hrudi, zapomeňte na hlavu a neřešte pocit Já v kontaktu s hlavou a zaměřte se na pocit v hrudi, a současně s pocitem hrudi se snažte procítovat pocit Já.

Posluchačka: Je možné, že ten pocit jde jako kdyby i do rukou?

J.P.: Může být, to už si objevujete svoje další osobní zkušenosti. Já se bavím jen o těch principiálních věcech. Kdyby tam byly ty ruce důležité, tak o tom mluvím. Tím ale netvrdím, že nemůžete mít návaly energie do rukou. Prožitek Jáství je nemyslitelný, pokud není ve spojení s pocitem v hrudi. On je myslitelný, ale intenzita Jáství bude velice slabá, bude tak slabá, že nebudete mít pocit, že pocit Jáství je něco mimořádného. Když pocit Jáství budete dávat do spojení výhradně s pocitem v hrudi, Jáství se začne jakoby zesilovat a budete mít pocit, že vaše Já není obyčejné Já, ale je to něco naprosto mimořádného, že prožitek Jáství je něco tak příjemného, že bez toho už nemůžete žít. Ale co dále? My to ještě musíme vystupňovat.

Esence pravé meditace:

Udělalí jsme nezbytné kroky: Musí být přítomen pocit hrudi, pocit hlavy musí být zapomenut, s pocitem hrudi musí být přítomen pocit Já, a nyní musí do hry vstoupit naše mysl. Protože další faktor, který utlumuje prožitek Jáství je ten, když přímo jste tímto Bohem - Jástvím, tak toto Jáství je velice slabě prožívané a vy se musíte od svého Já odpojit. Jaký paradox. Říkal jsem to už v letence do nebe. **Aby se Jáství zažívalo co nejintenzivněji, musíte se od něho odpojit.** Pokud jste ztotožnění se svým vlastním Já, nezažíváte ho dostatečně intenzivně, ale pokud se od Já odpojíte, zažíváte ho mnohem intenzivněji. **A co to znamená, se odpojit od svého Já? To znamená, že přestanete vnímat to, že jste tímto Já, ale začnete vnímat, že vaše Já je někým pozorováno.** Řekněte sami, taky to znáte: Když jste někde v místnosti sami, jaký máte pocit, a když jste v místnosti s někým a ten někdo vás bedlivě pozoruje. Kde máte intenzivnější pocit, když jste sami anebo když je tam někdo, kdo vás pozoruje? Když vás někdo bedlivě sleduje, máte daleko větší pocit životnosti, že? Vy musíte navodit tento stav, ne že jste sami, ztotožnění se svým vlastním Já, ale musíte dosáhnout stavu, že vaše Já je někým pozorováno. A kdo je ten, který bude pozorovat vaše Já?

Odpověď posluchačky: Já.

J.P. Ne Ty, ale tvoje mysl. Ano, tys říkala já, ale to byla mysl, která si celé ty dlouhé roky myslela, že ona je přímo Ty. To je ten rozdíl mezi vyšším Já a nižším já, mezi božským Já a lidským já. To božské Já je přímo samotný pocit Já. Lidské já je mysl, která si myslí, že je Já. **Vaše Já nesmí zůstat samo. Vaše Já musí být bedlivě někým pozorováno – vaší myslí.** Toto je esence pravé meditace.

Shrnutí:

1. **Musí být naprosto výrazný a zřetelný pocit hrudi** (pocit hlavy musí být opuštěn). Pocit hrudi 99%, pocit hlavy 1%. Hlava tam do určité míry samozřejmě zůstane, ale musí být ve srovnání s pocitem hrudi naprosto zanedbatelná.. Pocit hrudi musí být dominantní.
2. **Musí být přítomen pocit Já.**

- 3. Musím si uvědomovat, že pocit Já je někým pozorován.** Pořád to probíhá v oblasti pocitu hrudi. Musím si uvědomit, že pocit Já je někým pozorován, že toto pozorování probíhá v prostředí pocitu hrudi (emoční prostředí), je vedlejší, jestli je to fyzická hrud' nebo ne, já se bavím o pocitu hrudi. **A když v pocitu hrudi pocit Já je někým bedlivě naprosto vědomě pozorován, uvědomuji si, že ten, kdo pozoruje pocit Já, je moje mysl. Ale není to ta mysl, která souvisí s mozkem, ale je to mysl, která sídlí přímo v pocitu hrudi.**

Když udělám tyto tři kroky, a když budete toto pravidelně dennodenně cvičit, začne vám postupně svítat a najednou začnete zažívat prapodivnou proměnu své bytosti. Jak jste byli zvyklí, že jste bytost z masa a kostí, a připadalo vám přirozené, že tato bytost jsem Já, najednou si budete postupně uvědomovat, když budete pravidelně cvičit, že se začnete měnit v úplně jinou Bytost. Zjistíte, že bytost z masa a kostí zůstane, ale že to nejste Vy, zjistíte, že jste Bytost netělesná, ale naprosto reálně existující, že Vy jakožto naprosto reálně existující Bytost sídlíte v hrudi a že Vy - tento pocit Já, tento Kristus sídlící v hrudi je někým pozorován a že tento pozorovatel je vaše mysl, která sídlí v hrudi. A když si budete uvědomovat svoji přítomnost v hrudi a současně že můžete před někým dělat exhibici, že se cítíte velmi dobře. Ale když si budete uvědomovat, že sídlíte v hrudi, ale nebudete mít možnost dělat před někým exhibici, tak že vás to nebude neuspokojuje. Vám nestačí si jen uvědomit vaši existenci v hrudi, ale potřebujete mít někoho, před kým se můžete předvádět. A to je vaše mysl. A jak bude docházet k této proměně, začnete si najednou uvědomovat pravdu sami o sobě, a to, co jsem vám nyní řekl, to není o tom, že vy budete něco nového vytvářet, to už je pravda teď. Vy si jenom tímto cvičením začnete tuto starou pravdu připomínat. Když bude docházet k této proměně a jak se to bude čím dál více zintenzivňovat, najednou začnete vnímat, že tato netělesná Bytost má i kontury, tvář a že to je vaše pravá tvář a že vaše tělesná tvář je tváří vašeho nástroje. Vaše pravá tvář je ta, kterou má ta bytost, která sídlí ve vaší hrudi, protože to jste přímo Vy. Tato Bytost, která sídlí ve vaší hrudi, k vám neustále hovoří. Zjistíte, že nehovoříte v hlavě, ale zjistíte, že hovoříte v hrudi, hovoříte k té mysli, která je v hrudi.

Dotaz posluchačky: A co ta Bytost, která bude na jiném světě, ta bude jako my?

J.P. Ta Bytost je pořád v jiném světě, v tomto světě je jenom její nástroj. Vaše Ty je pořád v jiném světě. Ono nikdy nebylo tady. Ono zde je jenom prostřednictvím tohoto fyzického nástroje, je zprostředkovaně na tomto světě. Vaše pravé Ty je pořád v jiném světě.

Dotaz posluchačky. Jak dlouho meditovat?

J.P.: Nejméně 6 hodin denně.

Když se bude dělat meditace tímto způsobem, potom nebude otázka, jak dlouho meditovat, potom bude jenom pláč, že nemám více času na meditaci.

Poznámka z přestávky:

Když začnete vnímat svůj vnitřní hlas, budete mít pocit: Prosím tě, ty mluvíš tak tiše, že já mám strach, že mne přehluší ty světské myšlenky anebo dokonce že nejsem schopen rozeznat, jestli to jsou tvoje myšlenky nebo moje myšlenky. A On mi odpoví: A proč si myslíš, že to dělám? Dělám to proto, že mluvím tak tiše, aby Mne uslyšeli jen ti, kteří jsou tiší. Ti, kteří naslouchají hlukotu světa, ti Mne neuslyší, a toto je právě moje ochrana proti tomu, aby Mne slyšeli. To je jedna odpověď, kterou mi dá. Potom je druhá odpověď: Zdá se ti Můj Hlas tichý? No tak Ho musíš zesílit. Zesílíš Ho tím, že budeš čím dál více vnímat svoji hrud'. Čím intenzivněji budeš vnímat svoji hrud', tak zjistíš, že Můj Hlas zní čím dál hlasitěji a hlasitěji, až jednou bude tak hlasitý, že nebudeš moci Ho neslyšet a nebudeš mít ani pochybnosti, čím je to Hlas...

Posluchačka. Dá se říct, že ta Bytost v hrudi je můj dvojník?

J.P.: Ta Bytost jsi přímo Ty! A pokud si myslíš, že jsi něco jiného než ta Bytost v hrudi, tak si to opravdu myslíš a něco si podsouváš. Ale je to jenom myšlenkový proces. Protože až tu Bytost začne tvoje mysl vnímat, zjistíš, že ta Bytost je živá. Kdežto to ostatní, co můžeš ze sebe udělat, to můžeš udělat jenom jako mentální proces. To se jenom můžeš domnívat, že to jsi ty. Je to něco myšleného, ale nemá to svůj vlastní život. Kdežto Bytost v tvé hrudi není něco myšleného, ale je to něco živého, je to Život sám.

Posluchačka. Já se na ni už těším.

J.P.: Ona se také na tebe těší.

Tyto tři kroky musí být vědomě a s plným nasazením učiněny. Všechno ostatní je vedlejší. V meditaci se nemáte ničím jiným zabírat než těmito třemi kroky.

Posluchačka. Já jsem nikdy meditaci pořádně nerozuměla.

J.P.: Tak už jí rozumíš.

Čím více se budete Vy zpřítomňovat v hrudi, tak ten, komu se budete zpřítomňovat, je vaše mysl. A ne mozková mysl, ale hrudní (srdeční) mysl. A až se takto dostatečně zpřítomníte, že už nikdy nebudete mít možnost tuto Bytost nevnímat, zjistíte, že to je něco tak přirozeného, tak se potom soustředíte zase zpět do hlavy a zjistíte, že i když budete v hlavě, že budete vnímat svoje Já, ale jinak. Budete se v hlavě zažívat, že jste ten, který pořád něco hledá a pořád něco řeší, a pořád něco neví, že jste žák, a když se zase vrátíte zpět do hrudi, tak to zase budete Vy, ale už jako Učitel. V mozku jste žák a v hrudi Učitel. V hrudi je Ten, o kterém svědčil Jan Křtitel.

Posluchačka. A můžu mít najednou takový pocit, že všechno jsem Já?

J.P.: Samozřejmě. Ten pocit, že všechno jsem Já se také bude dostavovat, ale přestože se dostaví pocit, že všechno jsem Já, tak přesto budu zažívat, že nejintenzivněji se vnímám, když se zažívám v hrudi jednoho člověka. Představ si, že ten pocit, že všechno jsem Já je Bůh Otec, a ten pocit, že se nacházím naprosto reálně pouze v jedné hrudi jednoho člověka je Bůh-Syn. To je Kristus. Uvědom si, že Otec veškerou moc na nebi a na Zemi dal Synovi. To znamená, že stav, kdy si uvědomuješ svoji přítomnost pouze v jedné hrudi a v jednom člověku, je ten nejintenzivnější božský prožitek. Někdo si myslí, že když si uvědomuješ sebe jakože jsi všude, že to je to nejvyšší.

Posluchačka. Ale taky je to příjemné.

J.P.: Ano, a taky to budeš muset mít neustále na zřeteli. Musíš zažívat to i to. Ale kdybych ti dal možnost volby, že o jeden se musíš připravit, tak by ses připravila o to, že jsi všude. Nechala by sis jen to, že jsi v hrudi.

Posluchačka. Tomu se říká ta mystická svatba?

J.P.: Ano. Mystická svatba je to, když ti poprvé docvakne, že jsi to Ty, kdo má být nalezen a že ten, kdo Tě nalézá, je tvoje mysl. Potom se budeš snažit, aby tato svatba byla pořád a ten svatební obřad probíhal do nekonečna.

Další posluchačka. Já bych se chtěla zeptat, jestli to učení tak učil Ježíš, jak ty to učíš nás?

J.P.: Přesně tak to neučil. On neříkal těm lidem, že ta Bytost je jejich vlastní Já, On myslí těch lidí vedl k tomu, že se snažil z toho takového těžce uchopitelného Boha udělat naprosto konkrétní lidskou bytost. To znamená, aby toho Boha vnímali se všemi Jeho atributy, to znamená, že to je někdo milosrdný, laskavý, citlivý, moudrý, že s tebou může hovořit, že ti může pomáhat, snažil se z toho těžce uchopitelného Boha udělat bytost téměř lidskou, aby lidská mysl nevnímala Boha jako něco nepochopitelného, ale aby lidská mysl vnímala Boha jako svého přítele, jako konkrétní reálnou bytost. A říkal to tak nějak nepřímou: Když se prohlašoval za Syna Božího, tak Židové říkali, že je to rouhání, tak On říkal: proč se

pohoršujete, vždyť přece ve vašem Písmu (Starém zákoně) je psáno: Cožpak nevíte, že Bohové jste? To, že já tvrdím, že jsem Bůh, více méně jen naplňuji vaše Písmo.

Posluchačka: To znamená, že to křesťanství je podle toho, jak to vyučoval On a ty jsi přišel úplně s novou teorií pro nás, která je už pokročilejší nebo jak tomu mám rozumět?

J.P.: Tato teorie není zas ta úplně nová. Tam se jedná o to, že musíte pochopit, že Ježíš je ta masitá složka a Kristus je ta duchovní složka. Kristus není nic jiného než vědomí vlastního Já, sídlícího v hrudi.

Posluchačka. A jak se to v tom křesťanství řekne jedno po druhém, tak to vypadalo jako kdyby měl Ježíš dvě jména, že to není duchovní a tělesné, ale jakoby měl dvě normální jména.

J.P.: Pochop, že to oficiální křesťanství dělalo tu věc, že veškerého Krista vyprojektovalo do Ježíše a nám nenechali ani kousek Krista. Ale skutečnost je taková, že Kristus se chce ztělesnit nejenom skrze Ježíše, ale skrze každého člověka, protože v každém člověku sídlí Já. Kristus je vědomí vlastního Já. To znamená, když Ježíš kdykoliv někde promlouval a používal taková slova jako Já jsem cesta, pravda a život, tak to nemluvil Ježíš, ale to mluvilo jeho Já. Totéž Já, které sídlí v každém člověku a které nejenom že sídlí v každém člověku, ale to jsme přímo My! To je naše pravá totožnost.

Posluchačka. Potom se ale nemůžeme divit, že všichni vidí Boha jako toho starého pána s plnovousem, který sedí někde v nebi.

J.P.: Ale to jim nechme. To jsou lidé, kteří ještě ani nedosáhli té první fáze – aspirace. Oni si ani nedali tu námahu myšlenkově pátrat, co to ten Bůh vlastně je. Ti jenom ve své lenosti přijímají to, co jim někdo nakukal. To jsou ještě slabé duše.

Pokračování:

Když jsem přemýšlel, o čem by měl být dnešní seminář, byl jsem nervózní, protože mi nepřicházely nějaké konkrétní témata, ale Já mi řeklo, ať to nechám na Něm, a více méně se Mu jednalo o to, že mi říkal: Nevadí, že nebudeš vykládat o nějakých astrologických věcech, protože lidé si musí konečně uvědomit, že nejvyšší pravda, která má být pochopena člověkem, jsem Já. Proto více méně chtěl, ať se bavíme o technice a metodách, jak zpřítomnit Jeho Bytost v nitru člověka. Když hovoří lidé o nějakých astrologických tématech, tak tito lidé, protože neznají svoji pravou totožnost, se ztotožňují se svojí lidskou osobností, tak stejně, i když jim dáváš nějaké astrologické pravdy, stejně to jejich osobnost zfalšuje a pochopí to úplně falešně. Lidská osobnost vždycky perly obrátí v kameny, protože chce dominovat nad Bohem. To je ten poukaz: Neházejte perly sviním, protože v kámen se obrátí a dopadnou na vaši hlavu. Můžete člověku, který je pod nadvládou své osobnosti, sdělovat pravdivé věci, ale stejně jeho osobnost to pro jeho chápání zfalšuje. První, co by měl člověk dělat, je to, že by měl svoji veškerou námahu investovat do naprosto nekompromisního poznání svého vlastního Já. Říkal jsem to o přestávce. Jedna věc je Ježíš (člověk z masa a kostí stejně jako my) a druhá věc je Kristus – vědomí vlastního Já. Je pošetilé věřit, že Kristus se ztělesnil pouze v Ježíši. Kristus se chce ztělesnit v každém člověku.

Jelikož nyní budou dva měsíce prázdniny a setkáme se zde až za tři měsíce, pokud dá Bůh, víceméně máte možnost tři měsíce zakoušet to, co jsem vám dnes řekl. Pocit v hrudi, pocit Já v kontaktu s pocitem hrudi a toto Já musí být naprosto jasně někým pozorováno. Musíte si uvědomit, že to nebudete Vy, kdo bude pozorovat pocit Já, ale že to bude vaše mysl, která bude pozorovat Vás, sídlícího v hrudi. To je důležité si uvědomit. Já, když mám tu zkušenost už mnohokrát, nemusím úplně slepě dodržovat tyto tři kroky, jen třeba zavřu oči, uvědomím si svoji tmu, tak se vnitřně rozlítím, jak to, že si neuvědomuji svoje Já! Jak to, že vidím nějakou temnotu a nevnímám přítomnost živé Bytosti? V té chvíli se nakopne moje Já a uvědomím si, že toto Já jsem přímo Já a v té chvíli si uvědomím, že Já jsem v hrudi Jardy Popelky a v té chvíli si uvědomím, že Mne v hrudi Jardy Popelky sleduje moje mysl a že mi

klade otázky a že Já jí odpovídám. Současně a zákonitě si uvědomím, že v mé hrudi vzniká teplo, horko, Lásky.

Musí dojít k tomu, že toto Já k vám (vaší mysli) bude promlouvat. Když dochází k vnitřnímu dialogu, říkáte si: Kdo to ke mně mluví? Musíte naprosto zřetelně cítit, že jste to Vy, kteří mluvíte ke své mysli. Není to nějaký Bůh, ale Vy, hovořící přímo ke své mysli. Až se začnete čím dál více stabilizovat v přítomnosti Bytosti ve vaší hrudi, klidně potom můžete opustit vaši hrud' a znovu se vrátit do hlavy. Zjistíte, že i když budete v hlavě, budete vnímat svoje Já, ale že to Já bude hloupé, že spoustu věcí nezná, a chce se dozvídat, čili vytváří otázky. Když sami sebe zažíváte v kontextu s hlavou, jste žák, ale pokud sami sebe zažíváte v kontextu se svojí hrudí, jste učitel, který ví všechno. Pořád to je tatáž Bytost, kterou jste Vy. Pokud se spojíte se svým mozkiem, vnímáte svoji existenci, ale jste hloupí, ale pokud se spojíte se svým srdcem, jste to zase vy, ale velice moudří. Je to zvláštní, že jedna a ta samá bytost může být to a z druhé stránky něco úplně jiného. Když si porovnáte tyto dvě polohy sebe sama, zjistíte, že poloha, kdy sami sebe zažíváte v hrudi, je vám mnohem bližší. V rámci této meditace vám potom samy začnou přicházet nějaké další doplňující techniky. Vaše Já vás začne poučovat. Je naprosto přirozené, že když chcete k někomu mluvit, tak k tomu potřebujete ústa. Všimněte si, že když někdy vedete vnitřní dialog sami se sebou, tak když si začnete něco vykládat, tak cítíte v oblasti úst určité svalové pnutí. I když vedete vnitřní hovor, tak pořád jako kdyby se toho chtěla zúčastňovat i vaše pusa. U vnitřního Hlasu je velmi důležité, že tady nesmí být žádné pnutí v oblasti úst. Musíte naprosto zřetelně cítit, že ten vnitřní Hlas hovoří výhradně tady (v hrudi). Vnitřní Hlas vůbec není ve spojení s hlavou ani s ústy, které jsou součástí hlavy. Musíte si uvědomit, že tímto vnitřním Hlasem hovoříte přímo Vy, vaše Já. Ale že tento vnitřní Hlas hovoří v hrudi a k hrudní mysli. Ne k mozkové mysli. A protože je přirozené, když se mluví, používat pusy, tak si klidně představte, že na hrudi máte rty, či ústa, a že když mluvíte, mluvíte pomocí těchto úst, které máte na hrudi. Tyto ústa ale nemluví pomocí zvuku, ale mluví pomocí myšlenek. Je to myšlenkový Hlas, který k vám promlouvá.

Posluchačka. To je ta intuice?

J.P.: To není intuice, to je vnitřní Hlas. To je vnitřní dialog. Myslet v duchu znamená rozmlouvat se svým Já. Já je Duch.

Posluchačka. Někdo by řekl, že poslouchal svoji intuici.

J.P.: Ta intuice je takové vnuknutí. Najednou se člověku rozsvítí a najednou mu docvakne, co má udělat atd., ale já nehovořím o intuici, ale hovořím o vědomém procesu, že si uvědomuji naprosto reálně, s kým hovořím. Naprosto s plným vědomím vím, komu kladu otázky a naprosto s plným vědomím vím, kdo ty otázky klade a kdo odpovídá a komu odpovídá. To vše si musíte vědomě uvědomovat. To není nějaká intuice, nějaké vnuknutí odněkud. Já to vše vědomě vím a znám oba dva účastníky tohoto dialogu. Jsem jak ten, který se ptá, a jsem i Ten, který odpovídá.

Kromě této meditace, o které jsme si dneska hovořili, jen něco doplňujícího. Někdy se stane, že člověk zná správnou metodu, jak má zpřítomňovat svoje Já, ale může se stát, že výsledky přicházejí velmi pomalu, a tam je jenom jeden jediný zádrhel. Ne že byste něco dělali špatně v rámci toho zpřítomňování sebe sama pro vaši lidskou mysl, ale tam je jeden důležitý moment: Když budete v přítomnost jiných lidí a budete se dívat očima na určitý fyzické tělo, a jestliže dovolíte své mozkové mysli, aby si pořád zpívala tu starou písničku, že vám bude říkat: To, co vidí tvé oči, to je On, tak v té chvíli, když budete následovat tuto myšlenku, tak vy také ztratíte svoje Já a stanete se nástrojem. Podle sebe soudím tebe, nebo: Podle tebe soudím sebe. Když nejste někde ve svém soukromí, když nejste doma, abyste mohli meditovali a jste v kontaktu s jinými lidmi, máte další obrovskou možnost meditace, je to sice trochu složitější, ale o to účinnější, o to více to přináší výsledky: Když se podíváte

očima na nějaké lidské tělo, všimněte si, že tam začne fungovat ta mozková mysl, která se vás snaží udržovat v přesvědčení, že to je on. To, co vidí mé oči, to je přímo ten člověk. A jestliže toto následujete, v té chvíli sami sebe přikováváte ke svému tělu. Nesmíte se nechat zviklat, že ten daný člověk nezná pravdu o sobě samém, a že si myslí, že přímo on je tělem, to je problém jeho mysli, ale vy se musíte na toho člověka dívat už tím vnitřním zrakem a musíte neustále myslet na to, že v jeho hrudi sídlí Bytost, a že teprve ta Bytost, která sídlí v jeho hrudi, je jeho pravá totožnost. Když budete toto aplikovat na lidi, zjistíte, že zpětným odrazem se mnohem více zintenzivňuje tato Bytost i ve vaší hrudi neboli že Vy se intenzivněji zpřítomňujete ve své hrudi. Ve své podstatě je to tak. Když se někomu díváte do očí, nemyslete si, že se díváte na toho člověka. Pravá totožnost toho člověka je ta, že jste to Vy, kdo sídlíte v jeho hrudi. Máte své bližní vnímat tak, že Já jsem ten, kdo sídlí v hrudi toho člověka. Stejně tak, jako sídlím ve své hrudi, tak přesně tak sídlím i v hrudi toho člověka. To je jeho pravá totožnost. Moje přítomnost v hrudi toho člověka je jeho pravá identita. Ale v Jardovi Popelkovi mám k dispozici takovou mysl, tak ji používám takovým způsobem, kdežto v tom jiném člověku mám k dispozici jinou mysl a používám ji jiným způsobem. Ale jestliže budete setrvávat na této pravdě, že pravá totožnost jiného člověka je moje přítomnost v jeho hrudi, tam musíte opravdu naprosto reálně zažívat, že jste to Vy, tak vám taky začne docházet, proč ten člověk myslí, jak myslí a proč ho dokonce Vy nutíte, aby myslel, jak myslí. Taky začnete vnímat, že ta mysl v jiném člověku je už připravena na to, abyste tuto mysl začali ovlivňovat a začali ji natáčet jiným směrem. K tomu použijete jiného člověka – sebe sama.

Můžete doma meditovat do zblbnutí, a výsledky nemusí přicházet z jednoho důvodu, protože vy ty výsledky vnitřní práce okamžitě pohrýváte tím, že to, co chcete dát sobě, čili uvědomit si svoje Já neboli sama sebe v nitru, tak to samé odpíráte jiným. Jestliže to ale odpíráte jiným, tak si to odepřete i sobě. Vaše meditace je vám pak prd platná. Buďte spravedliví a pravdiví nejenom k sobě, ale i k jiným. Nesmíte být pokrytci. Jde jen o to, udělat si z toho zvyk. Nakonec je vyvrcholením těchto snah, když opravdu zažíváte v partnerském kontaktu, že cítíte, že vědomě spolu komunikují dvě bytosti, které sídlí v hrudi. A vy si ty Bytosti naprosto uvědomujete, a uvědomujete si, že jste jak ta Bytost, tak ta druhá Bytost. A ty mozkové mysli o tom vůbec neví, co se tam děje. Ta jedna mozková mysl to vědět možná bude, ale ta druhá ne.

Posluchačka. A jak to je, když se jeden zlobí na toho druhého a hádá se?

J.P.: To se nezlobíš Ty, ale to se zlobí tvoje mozková mysl a tvoje osobnost.

V procesu jakoby zpřítomňování vlastního Já – sebe sama to není jakoby nic mysteriózního. To není něco, že by to bylo nedosažitelné. Když opravdu dodržíme tento postup, to znamená, že když zavřu oči a začnu přebíhat od pocitu hlavy k pocitu hrudi a tak dokola, a uvědomím si, že opravdu lze cítit hlavu, lze cítit hrud', a nyní už jen záleží na mně, pro co se svobodně rozhodnu, jestli budu upřednostňovat pocit hlavy nebo pocit hrudi. Normální smrtelník by měl zažívat, že pocit hrudi je mnohem příjemnější, protože se svobodně rozhodnu pro to, co mi dělá dobře, ne. Když ve svém vědomí stabilizuji pocit hrudi, musím tam připojit pocit Já. Když v kontextu s pocitem hrudi cítím pocit Já, tak tam musí dojít ten třetí krok, že zažívám, že toto Já v hrudi je někým vnímáno. Ale že ten, kdo vnímá toto Já, nejsem Já, ale že to je moje mysl a Já jsem naopak toto Já v hrudi, které je vnímáno mou myslí. Co se týče výsledků těch samotných prožitků, které mi mají dát prožít, že jsem to Já, které sídlí v hrudi člověka a že toto Já jsem tak dlouho inspiroval svoji mysl, aby jí už konečně docvaklo, kým jsem, protože samotné výsledky přicházejí od toho, jak rychle jste schopni přestat myslet postaru, že jste si jenom stále mysleli, že Já jsem jenom to tělo a nic jiného nejsem, čili jak máte ohebnou mysl, aby začala uvažovat správným způsobem, a hlavně, jak máte pružné emoce, abyste byli schopni cítit svoji hrud', to je všechno. Nic jiného

za tím není. Můžu říct z vlastní zkušenosti ,že jsem měl mnohokrát pocit Jáství a myslel jsem si, že když už několikrát opakovaně zažijete pocit Jáství a máte neotřesitelnou jistotu, co to je pocit Já a jak se cítí pocit Já, takže stačí jenom na ten pocit Já pomyslet a že hned to naskočí zpátky. Není to pravda. Můžete mít myšlenkové pochopení, že Bůh je váš pocit Já, můžete mít už dokonce praktické prožitky sebe sama – pocitu Já a jednoho dne to nejde. Ale když budete pátrat, jak je to možné, že se nemůžu zažívat, když jsem to už zažil tolikrát, a zjistíte, že důvod je jednoduchý, že máte zablokované srdce, že necítíte hrud'. Bez pocitu hrudi je pocit Já nezažitelný. **Pocit Já v dostatečné intenzitě je přímo pocitem Lásky. Pocit Lásky je intenzivní prožitek, že si uvědomuji pocit Já.** Když je to tak, že dostatečné vědomí si vlastního Já je si automaticky vědomo Lásky, že to je tentýž pocit, je jasné, že když necítím svoji hrud' a Lásku v hrudi, tak Já je neprožitelné, to nejde, protože to je jedno a to samé. Proto se nenechte odradit, není v tom nic složitého. Je to jenom otázka, do jaké míry máte pružné myšlení a cítění, to je všechno. Vědomosti, co máte dělat, máte, jen toho využít.